

Arrest

nr. 253 136 van 20 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 10 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 januari 2021 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 oktober 2019 dient verzoeker bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in Rome, Italië, een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf, type D, in het kader van gezinshereniging, in de hoedanigheid van echtgenoot van een in België erkend vluchteling.

1.2. De beslissingstermijn van negen maanden voorzien in artikel 12bis, § 2, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt tot tweemaal toe verlengd voor een periode van drie maanden overeenkomstig het vijfde lid van deze wetsbepaling.

1.3. Op 8 januari 2021 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10.1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van [Z.G.S.], van Eritrese nationaliteit, om de echtgenote in België, [S.Z.G.] [°...], erkend vluchteling van Eritrese origine te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 28/08/2016 in Eritrea werd afgesloten. Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde; Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

Mevrouw [S.Z.] kwam aan in België op 22/05/2018 en werd er erkend als vluchteling op 21/12/2018.

In haar asielaanvraag verklaarde de vrouw gehuwd te zijn met [Z.G.S.] maar dat haar man vertrok naar Libië op 05/01/2018. 10 maanden na de erkenning van mevrouw dient de man een aanvraag gezinshereniging in via de ambassade in Rome. De man blijkt al sinds 2008 in Italië te verblijven.

Uit het paspoort van de man blijkt dat hij naar Ethiopië is gereisd (en vermoedelijk zo doorreisde naar Eritrea): reis naar Ethiopië van 19/05/2013 tot 08/06/2013 en van 23/08/2016 tot 20/10/2016.

De Belgische ambassade nam een interview af van de man. Hieruit blijken de volgende elementen:

- In Italië sinds 22/08/2008

- Keerde naar Eritrea terug om te huwen

- Huwelijk op 28/08/2016 - de man bleef 2 maanden

- Regelde haar vertrek in december 2017 om ook naar Italië te vluchten maar haar oom betaalde mensen om haar naar België te brengen

- Geen contact toen de vrouw naar Soedan ging en pas weer contact toen ze weer in België was

- Volgens de man kwam zijn vrouw in april/mei 2018 aan in België

- Heeft haar wel pas teruggevonden via internet in januari 2019 - in april 2019 kwam ze naar Italië om hem te bezoeken

- Contact via telefoon - soms komt zij naar hier of hij gaat naar daar

- Kennis van de man over de vrouw: zegt dat de vrouw 5 broers en 4 zussen heeft MAAR volgens asiel slechts 1 broer en 4 zussen

- Zegt expliciet dat ze proberen om een kind te krijgen

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 29/05/2020 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 07/01/2021 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

1. Het parket stelt dat de identiteit van de zich noemende [Z.G.S.] niet met zekerheid kan worden vastgesteld. Mevrouw verklaarde in haar asielaanvraag gehuwd te zijn met [Z.G.S.]. Op de voorgelegde huwelijksakte staat als naam van de echtgenoot evenwel vermeld: [S.Z.G.] en op zijn Italiaans paspoort staat dan weer vermeld: [Z.G.S.]. De schrijfwijze van de naam van de echtgenoot is dus tot drie keer toe anders.

2. De huwelijksbeslissing roept vragen op. Betrokkenen verklaren immers dat de heer [Z.G.S.] sinds 2.08.2008 in Italië verblijft. Niettegenstaande zij in 2008 reeds een koppel vormden, blijkt mevrouw [S.Z.G.] niet op de hoogte te zijn van de reden van het vertrek van haar partner in 2008. Ze zouden wel

in contact zijn gebleven doch pas opnieuw in levenden lijve te hebben gezien in 2016. Volgens mevrouw [S.Z.G.] kwam de heer [Z.G.S.] toen terug naar Eritrea omdat hij met haar in het huwelijk wilde treden. Hij zou vervolgens na zo'n twee maanden opnieuw naar Italië vertrokken zijn omdat hij er diende te gaan werken. Zij zouden nog telefonisch contact met elkaar gehad hebben tot op het ogenblik dat zij naar Khartoum is gevlucht, eind 2017 - begin 2018. Mevrouw [S.Z.G.] zou vervolgens niets meer van haar echtgenoot horen tot januari 2019. Het contact blijkt met andere woorden plotseling opnieuw te zijn hersteld op het ogenblik dat mevrouw [S.Z.G.] nog maar pas erkend werd als vluchteling in België, m.n. op 21.12.2018.

Betrokkenen blijken het overigens niet eens te zijn op welke wijze hun contact hersteld werd. Mevrouw [S.Z.G.] verklaart dat zij een contact had in Italië. De betreffende persoon zou haar verteld hebben dat ook hij niet wist waar naar echtgenoot verbleef. In 2019 zou deze persoon heel toevallig haar echtgenoot terug gevonden hebben waarna zij opnieuw telefonisch contact hadden. De heer [Z.G.S.] meent nochtans dat hij in januari 2019 zelf zijn echtgenote heeft teruggevonden en dit via "internet".

Volgens mevrouw [S.Z.G.] reisde haar echtgenoot sindsdien reeds 2 maal naar België. Hij zou zo'n 2 weken bij haar hebben verbleven in juni 2019 en vervolgens nogmaals 2 weken in juni 2020. Zelf blijkt zij ook reeds 2 maal naar Italië te zijn gereisd, m.n. in april 2019 en augustus 2019. Zij legt ter staving hiervan kopies voor van haar vliegtickets. Verder verklaart zij dat zij sinds 21.05.2020 samen een zoontje hebben. [F.]

3. Betrokkenen brengen een erg merkwaardig verhaal wat betreft de vlucht van mevrouw [S.Z.G.] uit Eritrea. De heer [Z.G.S.] verklaart dat hij in december 2017 het vertrek van zijn echtgenote naar Italië regelde doch dat haar oom mensen zou betaald hebben om haar naar België te brengen. Meer concreet zou hij in december 2017 een vriend naar Eritrea hebben gestuurd om haar te helpen vluchten. Mevrouw [S.Z.G.] bevestigt dat twee vrienden van haar echtgenoot haar hielpen vluchten naar Khartoum. Toen zij er bij haar nicht was ingetrokken, zijn de vrienden van haar echtgenoot vertrokken. In Khartoum had zij nog contact met haar echtgenoot doch op een bepaald ogenblik hoorde zij niets meer van hem. Zij verbleef nog zo'n 6 maanden bij haar nicht tot haar oom op 21.05.2018 haar vertrek naar Groot-Brittannië regelde. De bewering dat haar echtgenoot wel degelijk op de hoogte was van haar verblijf in Khartoum, staat dan ook haaks op haar verklaring dat zij elkaar lange tijd niet meer gehoord hebben omdat haar echtgenoot niet zou geweten hebben waar zij verbleef.

4. Betrokkenen blijken het niet eens te zijn wat betreft het ogenblik waarop zij een relatie hebben gekregen. Beiden stellen weliswaar elkaar reeds van kinds af aan te kennen, doch waar de heer [Z.G.S.] verklaart dat zij ook van kleins af aan een koppel vormden, stelt mevrouw [S.Z.G.] dat zij pas in 2008 een koppel werden.

5. Het parket vindt het vervolgens ten zeerste opmerkelijk dat de heer [Z.G.S.] geen melding maakt van de miskraam van zijn echtgenote in 2017. Deze laatste verklaarde in de vragenlijst van het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 19.09.2018 dat zij uit Eritrea is weggevlucht omdat ze problemen had met haar overste die seksuele betrekkingen met haar wilde. Zij verklaarde na haar huwelijk - en toen zij drie maanden zwanger was - geduwd te zijn geweest door haar overste waardoor zij haar kind verloor. Volgens haar verklaringen gebeurde dit in november 2017.

Zij bevestigt deze feiten tijdens het verhoor door de PZ Arro leper d.d. 29.07.2020 doch verklaarde toen dat zij zwanger werd na het huwelijk in 2016 en in december 2017 is gevlucht. Waar zij verder verklaart dat haar echtgenoot na hun huwelijk d.d. 28.06.2016 slechts twee maanden in Eritrea is gebleven, heeft het parket dan ook ernstige bedenkingen bij het tijdstip van de miskraam in november 2017.

6. De heer [Z.G.S.] blijkt zijn schoonfamilie niet zo goed te kennen. Volgens hem heeft zijn echtgenote vier zussen en vijf broers, doch blijkens haar verklaringen heeft zij weliswaar vier zussen doch slechts één broer. Hij slaat overigens compleet de bal mis wat betreft de namen van zijn schoonouders hetgeen des te frappanter is vermits mevrouw verklaart dat zij samen met haar echtgenoot is opgegroeid en ook de heer [Z.G.S.] heeft verklaard dat hij reeds van kinds af aan zijn schoonfamilie kent. Zo meent hij dat zijn schoonouders [G.S.Z.] en [D.S.T.] heten terwijl mevrouw verklaart dat haar ouders [Z.G.S.] en [E.W.S.] heten. In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 12bis, § 2, zesde lid van de Vreemdelingenwet. Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“1. Art. 12bis § 2, 6e lid, Vr.W. stelt :

‘Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.’

2. Art. 12bis § 2, 5e lid, Vr.w., waarnaar hogervermeld 6e lid verwijst, stelt :

‘In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.’

De termijn van 9 maanden werd tweemaal met een periode van drie maanden verlengd, zodat de maximumtermijn 15 maanden bedraagt.

3. Art. 12bis § 2, 2e lid, Vr.W., stelt :

‘De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.’

In casu werden alle vereiste bewijzen en documenten neergelegd op 7 oktober 2019, zoals blijkt uit het e-mailbericht van de Belgische ambassade te Rome dd. 19 november 2020 (stuk 1). Dit houdt in dat de bestreden beslissing uiterlijk 15 maanden later, m.a.w. op 7 januari 2021, had moeten getroffen zijn.

De beslissing genomen op 8 januari 2021 is laattijdig, zodat overeenkomstig art. 12bis § 2, 6e lid, Vr.W. de toelating tot verblijf moet verstrekt worden.

4. Voor zoveel als nodig zij nog verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State.

De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 240.997 van 13 maart 2018 (in de zaak A.220.063/XIV-37.171) gesteld dat de wetbepaling die inhoudt dat de overheid binnen de door de wet bepaalde termijn een beslissing dient te nemen, een dubbele waarborg inhoudt voor de verzoekende partij, namelijk enerzijds dat de overheid verplicht wordt om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag, en anderzijds dat de toelating moet worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt.

De Raad van State is dus duidelijk van mening dat, indien de wettelijk bepaalde termijn niet gerespecteerd wordt door de overheid, dat de gevraagde toelating moet verleend worden.”

2.2. Wat betreft de automatische toekenning van een verblijf wanneer de overheid niet binnen de bij artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn heeft beslist (en waar verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State van 13 maart 2018), heeft de Raad de volgende prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

“Verzet richtlijn 2003/86/EG – met inachtneming van artikel 3, lid 5, alsook de doelstelling ervan, met name het bepalen van de voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging – zich tegen een nationale regeling die erin bestaat dat artikel 5, lid 4 van diezelfde richtlijn aldus wordt geïnterpreteerd dat het gevolg van het uitblijven van een beslissing bij het verstrijken van de gestelde termijn bestaat uit een verplichting voor de nationale autoriteiten om ambtshalve een toelating tot verblijf aan de betrokkene te verstrekken, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven?”

Het Hof van Justitie beantwoordde deze vraag in zijn arrest van 20 november 2019 in de zaak C-706/18 als volgt:

“23 In dat verband volgt uit artikel 5, lid 4, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 dat de beslissing inzake het verzoek tot gezinshereniging zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van dat verzoek bij de bevoegde nationale autoriteiten van de betrokken lidstaat, moet worden genomen.

24 Overeenkomstig artikel 5, lid 4, derde alinea, tweede volzin, van richtlijn 2003/86, moeten gevolgen van het uitblijven van een beslissing inzake het verzoek tot gezinshereniging bij het verstrijken van die termijn bij de nationale wetgeving van de betrokken lidstaat worden geregeld.

25 In casu blijkt uit de verwijzingsbeslissing dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling voorziet in een systeem van impliciete aanvaarding, volgens hetwelk het uitblijven van een beslissing op het verzoek tot gezinshereniging bij het verstrijken van een termijn van zes maanden na de indiening van dat verzoek zonder uitzondering de automatische afgifte van een verblijfstitel aan de indiener van het verzoek meebrengt.

26 Het Unierecht verzet zich er weliswaar niet tegen dat de lidstaten regelingen tot stilzwijgende goedkeuring of toestemming invoeren, maar die regelingen mogen geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het Unierecht (arrest van 27 juni 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punt 46).

27 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat richtlijn 2003/86 weliswaar het bevorderen van de gezinshereniging tot doel heeft (arrest van 13 maart 2019, E., C-635/17, EU:C:2019:192, punt 45), doch krachtens artikel 1 van die richtlijn, gelezen in samenhang met overweging 6 ervan, die richtlijn voorts tot doel heeft op basis van gemeenschappelijke criteria, de materiële voorwaarden vast te stellen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven.

28 Het begrip „gezinshereniging” wordt in artikel 2, onder d), van richtlijn 2003/86 omschreven als de toegang tot en het verblijf in een lidstaat van de gezinsleden van een wettig in die lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land, teneinde de eenheid van het gezin te behouden, ongeacht of de gezinsband tot stand is gekomen vóór of na de komst van degene die in de lidstaat verblijft.

29 Volgens artikel 4, lid 1, van richtlijn 2003/86 geven de lidstaten uit hoofde van deze richtlijn toestemming tot toegang en verblijf met het oog op de gezinshereniging aan bepaalde gezinsleden van de gezinshereniger, onder wie met name diens echtgenoot. Het Hof heeft geoordeeld dat deze bepaling de lidstaten precieze positieve verplichtingen oplegt, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden, aangezien zij de lidstaten verplicht om in de door de richtlijn vastgestelde gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder hun beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 60).

30 Wat echter de procedureregels voor de indiening en de behandeling van het verzoek tot gezinshereniging betreft, bepaalt artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 dat dit verzoek vergezeld gaat van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Voorts bepaalt artikel 5, lid 2, tweede alinea, van die richtlijn dat „[t]eneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, [...] de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.

31 Wat bovendien de gezinshereniging van vluchtelingen betreft, volgt uit artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 dat, wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking nemen.

32 Hieruit volgt dat de bevoegde nationale autoriteiten moeten onderzoeken of de gezinsbanden die worden aangevoerd door de gezinshereniger of het lid van zijn gezin op wie het verzoek tot gezinshereniging betrekking heeft, werkelijk bestaan.

33 Wanneer het verzoek tot gezinshereniging aldus wordt ingewilligd, staat de betrokken lidstaat het gezinslid van de gezinshereniger de toegang tot het grondgebied toe en verstrekt hij hem een eerste verblijfstitel overeenkomstig artikel 13, lid 2, van richtlijn 2003/86.

34 Uit deze overwegingen volgt dat de bevoegde nationale autoriteiten, alvorens gezinshereniging krachtens richtlijn 2003/86 toe te staan, moeten vaststellen of er relevante gezinsbanden bestaan tussen de gezinshereniger en de onderdaan van een derde land ten gunste van wie het verzoek tot gezinshereniging wordt ingediend.

35 In die omstandigheden mogen die autoriteiten dus geen verblijfstitel afgeven op grond van richtlijn 2003/86 aan een onderdaan van een derde land die niet voldoet aan de voorwaarden die de richtlijn voor die afgifte stelt (zie naar analogie arrest van 27 juni 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punt 50).

36 In casu blijkt echter uit de punten 17 en 25 van het onderhavige arrest dat de bevoegde nationale autoriteiten krachtens de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling personen die om gezinshereniging verzoeken zonder uitzondering een op richtlijn 2003/86 gebaseerde verblijfstitel moeten afgeven bij het verstrijken van een termijn van zes maanden na de indiening van hun verzoek, ook al is niet eerst vastgesteld dat zij daadwerkelijk voldoen aan de in richtlijn 2003/86 gestelde voorwaarden voor het recht op gezinshereniging.

37 Omdat een dergelijke regeling toestaat dat een op richtlijn 2003/86 gebaseerde verblijfstitel wordt afgegeven aan een persoon die niet voldoet aan de voorwaarden om deze te verkrijgen, ondermijnt zij de doeltreffendheid van deze richtlijn en is zij in strijd met de doelstellingen ervan.

38 Gelet op een en ander moet op de gestelde vraag worden geantwoord dat richtlijn 2003/86 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteiten, wanneer binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van indiening van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing is genomen, ambtshalve een verblijfstitel moeten afgeven aan de indiener van het verzoek, zonder dat zij noodzakelijkerwijs eerst moeten vaststellen dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven.”

Gelet op deze vaststelling en de primauté van de Europese regelgeving dient de Raad de desbetreffende nationale regeling, in casu artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet dat een omzetting vormt van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, buiten beschouwing te laten in zoverre het de verplichting inhoudt over te gaan tot de afgifte van een toelating tot verblijf omdat de beslissingstermijn niet werd geëerbiedigd ondanks het feit dat de derdelander niet voldoet aan de gestelde voorwaarden voor het recht op gezinshereniging, en dient te worden geoordeeld in lijn met het gestelde in het voornoemde arrest van het Hof van Justitie.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd waarom hij van mening is dat verzoeker niet heeft aangetoond te voldoen aan de gestelde voorwaarden voor het recht op gezinshereniging. Verzoeker uit geen enkele inhoudelijke kritiek op deze motivering. Hij betwist aldus geenszins dat hij niet voldoet aan de voorwaarden voor de gezinshereniging. Gelet op voorgaande vaststelling, kan verzoeker dan ook niet voorhouden dat hem een visum dient te worden afgegeven.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS